

Évközi 21. vasárnap

Jn 6,61–70

„Kemény beszéd ez...”

Hogy az Eucharisztikus beszéd nem későbbi betoldás János evangélium szövegébe, annak egyik legközvetlenebb bizonyítéka, hogy Jézus egyetlen beszédét sem minősítik érthetetlennek, felfoghatatlannak, csak erre mondják a tanítványok, hogy „kemény beszéd ez”, sőt kijelentésük komolyságát azzal is aláhúzzák, hogy néhányan visszahúzódnak a Mestertől. Mindez azt mutatja, hogy Jézus eucharisztikus elképzeléseit a feltámadása előtt nehezen tudták elfogadni. Majdnem három évszázadot kellett arra várni, hogy ezt a tanítást a görög egyházban kifejtse, naivság lenne feltételezni, hogy azonnal megértették az emberek. Azt is meg kell gondolnunk, hogy miként lehetett volna beírni az Evangéliumba egy olyan tant, és Jézus szájába adni, amit már az elhangzás időpontjában is botránynosnak és érthetetlennek tartottak. Ezt a szokatlan képzettársítást és ezt a szokatlan gondolatmenetet meghonosíthatta-e az Egyházban más, Jézusnál kisebb tekintély? Bizonyára nem. Akkor annál inkább érdemes foglalkozni e kemény beszédnek a részleteivel.

Korábban a „zsidók” zúgolódásáról számol be a szöveg (6,52), de most már a tanítványok zúgolódásáról és vitájáról tudósít (6,61). Mindennek tudatában van Jézus. Úgy viselkedik, mint aki egyre nehezebben elfogadható tanítást tár követői elé, és most érkezett el arra a pontra, hogy ezt a tanítást, már nem tudják elfogadni. Sőt, meg is botránkoznak rajta. Vagyis Jézustól olyat hallanak, amelyet nem tudnak összeegyeztetni az örökölt vallásosságukkal.

Mindaz, amit Jézus mond, lelki vonatkozású, ezért lelkileg kell érteni. Lelki hatásokat akar létrehozni bennük, mert sem tanítás, sem parancs nem tud éltetni, csak az, ha követőiben valamilyen lelki újdonság születik meg.

A „senki nem jöhet hozzám, csak akit az Atya hív” kijelentés azt feltételezi, hogy az Isten és minden egyes ember között létrejön személyes kapcsolat. Enélkül nincs Isten-kapcsolat. A News Week egyik riportere így fogalmaz: „Sokan követték Jézust a kenyérszaporításig, de kevesen a kereszthalálíg”. Ez a kétségtelenül igaz, provokatív megállapítás felhívja a figyelmet arra, hogy régen is és

most is a Jézust követők, azaz a krisztushívők, köznapibb nyelven a hívők nem alkotnak homogén egységet. Vannak, akik most is érdeklődnek Jézus tanítása iránt, nehéz eldönteni, hogy mikortól nevezhetők hívőknek. Vannak, akik nagy energiát fektetnek abba, hogy megismerjék Jézus szavát, sőt a keresztény vallás szakértőivé válnak, teológiai diplomát szereznek. Időközben azonban furcsán alakul viszonyuk az Egyházzal. Az Egyház teológiai és szociológiai valóságával való gyakori érintkezés nem mindig erősíti meg a kötődést sem a hívők közösségével, sem a tanokkal. Talán a képzett, kritikus hívők is a fenti evangéliumi szavakat „kemény beszédnek” tekintik.

Végül akadnak, akik megharcolják a mai ember intellektuális harcát a teológiai iskolákkal, és rájönnek, hogy az Egyház és Jézusa olyan valóságot produkált, amely gazdagabbá teheti az életüket, még akkor is, ha nem lesz mentes minden konfliktustól. Ezek a krisztushívők nem minősítik kemény beszédnek Jézus szavait, hanem buzgóbban imádkoznak, és szükségét érzik a gyakori áldozásnak, mert tapasztalták már a szentségi élet erejét.

Ők a késői utódai annak a szűkülő körnek, amely az Egyházból nem csak megélni akar, hanem éltetni kívánja az Egyházat saját áldozata, imádsága és jócselekedetei által. Ők megértették a kemény beszédet. Istennek legyen hála!

A kemény beszédet hallgatók imája

Vajon hol állok, mit szólok ehhez a kemény beszédhez? Uram! Biztosan ilyen irányba kívánsz vezetni? Biztosan ez a helyes út? A világot megbotránkoztatod! Ha a világgal szemben a te igazságodat követem, egyértelművé válik, hogy nélküled nincs helyünk a világban. Mert az örök élet igéi nálad vannak! Amen.